

Ομιλία Αχιλλέα Αιμιλιανίδη στην τελετή αναγόρευσης του Γιώργου Σεργίδη ως επίτιμου διδάκτορα Νομικής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας

Η Νομική Σχολή είχε πέρσι αναγορεύσει τον πρώτο μας επίτιμο διδάκτορα στις πολιτικές επιστήμες, θεματική που υπάγεται στη Νομική Σχολή. Φέτος όμως έχουμε την τιμή να αναγορεύσουμε τον πρώτο μας επίτιμο διδάκτορα στη Νομική. Η αναγόρευση επίτιμων διδασκόντων είναι για οποιοδήποτε πανεπιστήμιο και οποιαδήποτε σχολή μια κορυφαία στιγμή. Είναι η επιλογή ενός σημαντικού στο πεδίο του προσώπου το οποίο κρίθηκε από την Σχολή και με την έγκριση της Συγκλήτου, ως άξιο για να τιμηθεί με τον τίτλο αυτό.

Η επιλογή του Γιώργου Σεργίδη ως του πρώτου μας επίτιμου διδάκτορα έγινε για μια σειρά από λόγους τους οποίους θα αναπτύξω εν συντομία στη συνέχεια:

Ο Γιώργος Σεργίδης γεννήθηκε στη Λευκωσία. Ξεκινώντας από τα ακαδημαϊκά του προσόντα, αναφέρω ότι είναι πτυχιούχος νομικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ενώ κατέχει τέσσερις διδακτορικούς τίτλους, τον πρώτο από το Πανεπιστήμιο του Exeter στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1984 στο πεδίο του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, τον δεύτερο το 1998 από το Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο πεδίο του συγκριτικού διοικητικού δικαίου, τον τρίτο από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης το 2007 στο συγκριτικό οικογενειακό δίκαιο και τον τέταρτο το 2015 από το Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης στο συγκριτικό δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι διδακτορικοί τίτλοι του απονεμήθηκαν με τον βαθμό άριστα. Η κατοχή τεσσάρων διδακτορικών τίτλων σε τέσσερα διακριτά πεδία της νομικής επιστήμης, τα δύο εντός του ευρύτερου ιδιωτικού δικαίου και τα δύο εντός του ευρύτερου δημοσίου δικαίου, συνιστούν βέβαια από μόνα τους ένα σπάνιο επίτευγμα. Είμαι μάλιστα σχεδόν βέβαιος ότι δεν υπάρχει άλλο πρόσωπο που να έχει μάλιστα λάβει διδακτορικό τίτλο και από τις τρεις νομικές σχολές της Ελλάδας, Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Κομοτηνής.

Η συνεχής ενασχόληση του Γιώργου Σεργίδη με τη νομική επιστήμη, σε συμπλήρωμα της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας, είναι όντως αξιοσημείωτη. Εντούτοις, εκείνο στο οποίο θα ήθελα να σταθώ είναι στο περιεχόμενο των έργων

του και θα αναφερθώ πρωτίστως στα τέσσερα μεγάλα έργα του, τις τέσσερις διδακτορικές του διατριβές, οι οποίες έχουν όλες δημοσιευθεί.

Θα κάνω ιδιαίτερη αναφορά στην πρώτη διατριβή του που είχε ως τίτλο Internal and External Conflict of Laws in Regard to Family Relations in Cyprus, και η οποία δημοσιεύθηκε το 1988 σε ένα τόμο 573 σελίδων. Κατά την γνώμη μου τα δύο θέματα που παρουσιάζουν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για ένα μελετητή του καθαυτό κυπριακού δικαίου στο πεδίο της νομικής επιστήμης είναι: α) η διαμόρφωση του δικαίου της ανάγκης και οι συνεχιζόμενες προσπάθειες υπέρβασης του κυπριακού συντάγματος και β) οι συγκρούσεις νόμων και δικαιοδοσιών στο πεδίο των οικογενειακών υποθέσεων. Η πρώτη διδακτορική διατριβή του Γιώργου Σεργίδη ασχολήθηκε ακριβώς με το δεύτερο αυτό ζήτημα.

Το σημερινό κυπριακό οικογενειακό δίκαιο, όπως και ολόκληρο το κυπριακό δικαιοσύστημα, αποτελεί ένα μωσαϊκό δικαίων, τα οποία συνδέονται άμεσα με την πολυτάραχη κυπριακή ιστορία και την επίδραση που οι διάφοροι κατακτητές άσκησαν στο δίκαιο του νησιού. Στον πυρήνα του κυπριακού δικαίου του γάμου και του διαζυγίου βρέθηκε ο διαχωρισμός των μελλονύμφων στη βάση της θρησκείας, ένας διαχωρισμός που στηρίζεται στην κυπριακή πρακτική κατά τις μακραίωνες περιόδους της φραγκοκρατίας, της τουρκοκρατίας και της αγγλοκρατίας. Στόχο του κυπριακού Συντάγματος αποτελούσε η αναγνώριση σε εκάστη από τις μεγάλες θρησκευτικές κοινότητες του νησιού, του δικαιώματος να ρυθμίζει με δικούς της νόμους και να εκδικάζει με δικά της δικαστήρια, τα ζητήματα που αφορούν στις γαμικές υποθέσεις των μελών της. Η ρύθμιση αυτή όμως, αν και δεν δημιουργούσε ιδιαίτερες επιπλοκές σε μια Κύπρο που προσπαθούσε να διατηρήσει τον ξεχωριστό εθνικό της χαρακτήρα κατά τη διάρκεια της αλληλοδιαδοχής των κατακτητών σε ολόκληρη τη δεύτερη χιλιετία, αποδείχθηκε εξαιρετικά δυσλειτουργική σε ένα κράτος δικαίου, βασισμένο στο δικό του Σύνταγμα και με πληθυσμό ολοένα και περισσότερο ανομοιογενή.

Η τροποποίηση του Συντάγματος που πραγματοποιήθηκε το 1989 με στόχο τη μεταφορά της δικαιοδοσίας σε θέματα οικογενειακών υποθέσεων στα νεοοργανωθέντα οικογενειακά δικαστήρια και την εισαγωγή του πολιτικού γάμου και του λόγου διαζυγίου του ισχυρού κλονισμού του γάμου για τα μέλη της Ορθόδοξης

εκκλησίας, τους Αρμένιους, τους Μαρωνίτες και τους Λατίνους, δεν επίλυσε τα προβλήματα. Η άρνηση της Ορθόδοξης εκκλησίας να αναγνωρίσει τη συνταγματική τροποποίηση και η ουσιαστική καθιέρωση δύο έννομων τάξεων σε θέματα γάμου και διαζυγίου, συνιστούσε μόνο μια πτυχή του νομικού προβληματισμού. Σημαντικότερα ακόμα ήταν τα προβλήματα που δημιουργούνται από την κακότεχνη διατύπωση των νόμων που αφορούσαν σε θέματα γάμου και διαζυγίου, με αποκορύφωμα τη γενικότερη σύγχυση και αμηχανία στην οποία οδήγησε ο ενοποιητικός περί Γάμου νόμος του 2003, ένας νόμος δηλαδή που ενώ αποσκοπούσε στην απλοποίηση των νομικών ρυθμίσεων περί γάμου, περιέπλεξε ακόμα περισσότερο την προσπάθεια ερμηνείας του λαβυρίνθου των σχετικών διατάξεων.

Το έργο του Γιώργου Σεργίδη γράφτηκε πριν την συνταγματική τροποποίηση του 1989 με στόχο την συμβολή στην κατανόηση των ζητημάτων όχι μόνο της εξωτερικής σύγκρουσης νόμων και δικαιοδοσιών, αυτό δηλαδή που αποκαλούμε ιδιωτικό διεθνές δίκαιο, αλλά και της εσωτερικής σύγκρουσης νόμων και δικαιοδοσιών, μελετώντας με τρόπο εξονυχιστικό ζητήματα οικογενειακού και συνταγματικού δικαίου, αλλά και ιστορίας του δικαίου. Όταν έκανα χρόνια αργότερα τη δική μου διδακτορική διατριβή, το αντικείμενό της αφορούσε στη σύγκρουση νόμων και δικαιοδοσιών ως διαμορφώθηκε μετά τη συνταγματική τροποποίηση του 1989 και του νέου πλαισίου νομοθεσίας που τέθηκε σε ισχύ τη δεκαετία του 1990 περιλαμβανομένου και του νόμου του 2003.

Όταν ασχολείσαι με το ίδιο ζήτημα – σε διαφορετικό πακέτο νομοθεσιών και νομολογίας – με το οποίο είχε ασχοληθεί κάποιος άλλος προηγούμενως, αναζητείς εξονυχιστικά να βρεις αν ο προηγούμενος που ασχολήθηκε με το θέμα είχε λάθη ή παραλείψεις ή κενά στην έρευνά του, τα οποία να καλείσαι να συμπληρώσεις. Μελέτησα την κάθε σελίδα της ογκώδους διδακτορικής διατριβής του Γιώργου Σεργίδη δεκάδες φορές, με κριτική διάθεση. Εις μάτην όμως. Δεν εντόπισα κανένα κενό, καμιά παράλειψη. Ήταν ένα άρτιο έργο που ανέλυε με εξαντλητικό τρόπο κάθε θέμα που μπορούσε δυνητικά να τεθεί, περιλαμβανομένης και πληθώρας θεμάτων που μέχρι και σήμερα, τριάντα χρόνια μετά, δεν έχουν τεθεί ενώπιον οποιουδήποτε κυπριακού δικαστηρίου. Τελικά πήρα την απόφαση ότι η δική μου διατριβή θα είχε ως κύριο αντικείμενο την περίοδο μετά το 1989, διότι την προηγούμενη περίοδο την

είχε καλύψει σε εξαντλητικό βαθμό ο Γιώργος Σεργίδης και δεν υπήρχε λόγος να προσθέσω οτιδήποτε άλλο.

Την ίδια πληρότητα διαπίστωσα και στα επόμενα του έργα, τα οποία χαρακτηρίζονται από εξαντλητική έρευνα, ανάλυση και τεκμηρίωση, δυναμικό σχολιασμό και άσκηση κριτικής, υποβολή συγκεκριμένων προτάσεων, μεθοδολογική αρτιότητα και βιβλιογραφική πληρότητα. Ο Σεργίδης δεν ασχολείται με ερωτήματα επειδή τέθηκαν ενώπιον των δικαστηρίων – θέτει ο ίδιος τα ερωτήματα ακόμα και αν δεν απασχόλησαν ποτέ τα δικαστήρια, εξετάζει ποια ερωτήματα θα έπρεπε ή θα μπορούσαν να είχαν απασχολήσει τα δικαστήρια και δεν τα εξέτασαν, προβαίνει σε αξιοποίηση του συγκριτικού δικαίου ως σταθερού μεθοδολογικού εργαλείου το οποίο επιτρέπει τη διεύρυνση των γνωσιολογικών οριζόντων του ερευνητή και την ενδυνάμωση της επιχειρηματολογίας του. Έχει αυτό που αποκαλούμε ‘ξεχωριστό λόγο’, την ικανότητα να εκφράζει τις απόψεις του με σαφήνεια και τεκμηρίωση και να αδιαφορεί για τις δημόσιες σχέσεις της νομικής επιστήμης, είτε αυτή αφορά στην κριτική του έναντι των αποφάσεων των δικαστηρίων, είτε στο νομοθετικό έργο, είτε και στις αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας.

Η δεύτερη του διδακτορική διατριβή με τίτλο Συμψηφισμός Υπεραξίας Υπολοίπου με Αξία Αναγκαστικά Απαλλοτριωμένου Τμήματος κατά το Κυπριακό Δίκαιο, μετά Συγκρίσεων με το Ελληνικό Δίκαιο, το Αγγλικό Δίκαιο, το Αμερικάνικο Δίκαιο, το Καναδικό Δίκαιο και το Πρώτο Πρωτόκολλο ΕΣΔΑ εκδόθηκε το 1999 σε ένα τόμο 675 σελίδων. Κύριος επιβλέπων της διατριβής του ήταν ο περίφημος Πρόδρομος Δαγτόγλου, Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το θέμα της διατριβής του, πρωτότυπο και ιδιαίτερο, είχε ως αφορμή μια υπόθεση του πατέρα του την οποία χειρίστηκε ως δικηγόρος και η οποία αφορούσε στην απαλλοτρίωση μέρους οικοπέδου. Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας είχε αποφανθεί ότι το μη απαλλοτριωθέν υπόλοιπο του οικοπέδου είχε αποκτήσει υπεραξία που υπερέβαινε την αξία του απαλλοτριωθέντος μέρους και αποφάσισε ότι καμία αποζημίωση ήταν πληρωτέα. Το θέμα οδηγήθηκε και ενώπιον της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Αυτό αποτέλεσε το έναυσμα για την έναρξη συγκριτικής μελέτης του αντικειμένου, η οποία υπήρξε ως συνήθως εξαντλητική. Προετοίμασε πέραν της έφεσης ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου, επίσης και την προσφυγή 44730/98 ενώπιον του ΕΔΑΔ στην οποία αποφασίστηκε ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 1

του Πρωτοκόλλου 1 της Σύμβασης αναφορικά με το δικαίωμα στην ιδιοκτησία και ότι η Κυπριακή Δημοκρατία ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει στην Αιτήτρια αποζημιώσεις. Σημαντική είναι η απόφαση και επειδή κρίθηκε ότι ένας αιτητής που δεν ενημερώθηκε προσωπικά για την απαλλοτρίωση δεν μπορούσε εκ των πραγμάτων να συμμορφωθεί με την προθεσμία καταχώρησης προσφυγής και δεν έπρεπε να αποστερηθεί του δικαιώματος του αυτού.

Η τρίτη διδακτορική διατριβή του, με επιβλέπουσα την γνωστή Καθηγήτρια Έφη Κουνουγέρη-Μανωλεδάκη, είχε πλέον ως αντικείμενο τους λόγους διαζυγίου στο κυπριακό δίκαιο με συγκριτική μελέτη του ελληνικού και αγγλικού δικαίου, αντικείμενο με το οποίο ασχολείτο και ως επαγγελματίας δικαστής του Οικογενειακού Δικαστηρίου. Φυσικά, η εργασία ενός δικαστή διαφέρει από την εργασία ενός πανεπιστημιακού και ο Γιώργος Σεργίδης συμμετέχοντας πλήρως και στους δύο κόσμους κατάφερε να συγγράψει ένα ολοκληρωμένο σύγγραμμα 1375 σελίδων, που δημοσιεύθηκε σε δύο τόμους και συμβάλλει στην πλήρη κατανόηση του θέματος. Συνήθως όταν ένα σύγγραμμα είναι ογκώδες υπάρχει η ανησυχία κατά πόσο οι πολλές σελίδες συνιστούν δείγμα έλλειψης επιμέλειας. Αυτό όμως δεν συμβαίνει με τα έργα του Σεργίδη. Οι 1375 σελίδες των Λόγων Διαζυγίου είναι γραμμένες με την γνωστή πυκνότητα του ύφους του, τον εξαντλητικό του διάλογο με τη νομολογία, το νομοθέτη και τη βιβλιογραφία και την πρωτότυπη σύλληψη που γράφτηκε και ξαναγράφτηκε και ξαναγράφτηκε μέχρι να λάβει την τελική της μορφή, όχι πλέον ως ιδέα, αλλά ως αποτύπωση μιας καλοδουλεμένης και ολοκληρωμένης εργασίας.

Η τέταρτη διατριβή του αφορούσε στο δικαίωμα στη ζωή κατά το άρθρο 2 της ΕΣΔΑ και τις αντίστοιχες συνταγματικές διατάξεις στην Κύπρο και στην Ελλάδα. Στο ογκώδες δίτομο έργο του, ο Σεργίδης εξετάζει τη φύση του δικαιώματος στη ζωή σε συγκριτική προοπτική, αλλά και δυνάμει της ΕΣΔΑ, επιχειρεί την χρονική του οριοθέτηση, συζητώντας επίκαιρα ζητήματα όπως η προστασία του εμβρύου και η ύπαρξη ή μη δικαιώματος στον θάνατο (ευθανασία και αυτοκτονία), ενώ ασχολείται εξαντλητικά με την προστασία του δικαιώματος έναντι του κράτους στην αμυντική και θετική του διάσταση και (β) έναντι τρίτων προσώπων, δηλαδή ιδιωτών (τριτενέργεια), ιδίως στην επίμαχη διάσταση της άμεσης τριτενέργειας. Το σύγγραμμα διέπει η πεποίθηση του συγγραφέα ότι η εξελικτική ερμηνεία του άρθρου 2 της ΕΣΔΑ θα πρέπει να έχει ως στόχο την επιβολή θετικών υποχρεώσεων στο κράτος για την

αποτελεσματική και εν τοις πράγμασι προστασία που πρέπει να τυγχάνει το δικαίωμα στη ζωή κάθε ανθρώπου, με έμφαση στην ανθρώπινη αξία και αξιοπρέπεια.

Αναφέρθηκα στα τέσσερα αυτά κορυφαία έργα, πλην όμως ο Σεργίδης υπήρξε πολυγραφότατος. Ιδιαίτερη αναφορά θα κάνω στο βιβλίο του Η Τεχνική της Αντεξέτασης που εκδόθηκε το 2007, ενώ δημοσιεύθηκε και σε τέσσερις συνέχεις στην Επιθεώρηση Κυπριακού και Ευρωπαϊκού Δικαίου. Σε αυτό περιλήφθηκε μια εξειδικευμένη ανάλυση της τεχνικής της αντεξέτασης βασισμένος στην τεχνική του Σωκράτη, του Αριστοτέλη, του Κικέρωνα και του Κοϊντιλιανού. Ως ανέφερε: «*δεν υπάρχει τίποτε στην τεχνική της αντεξέτασης που να μην το είχαν πει οι τέσσερις αυτοί κορυφαίοι της αρχαιότητας. Οτιδήποτε έχει γραφτεί σήμερα πάνω στο θέμα της αντεξέτασης είναι επανάληψη των αρχών που ήδη εξετάσαμε. Τόσο ο Κοϊντιλιανός, όσο και ο Κικέρων και ο Αριστοτέλης στήριξαν τις αρχές τους όσον αφορά το θέμα της αντεξέτασης στη διαλεκτική μέθοδο του Σωκράτη που σώζεται βασικά μέσα στους διαλόγους του Πλάτωνα. Η αντεξέταση στα δικαστήρια στηρίχθηκε στη διαλεκτική μέθοδο που, ενώ αρχικά είχε φιλοσοφικό χαρακτήρα, τελικά κατέληξε να είναι η πιο αποτελεσματική μέθοδος για ανακάλυψη της αλήθειας είτε αυτή αναζητείται στα δικαστήρια ή στα πανεπιστήμια ή στα ερευνητήρια ή στην καθημερινή ζωή.*». Και τόνισε πως στη γενέτειρα της τεχνικής της αντεξέτασης, αυτή δεν αξιοποιείται και δεν μελετάται καθότι στο ελληνικό δικαστικό σύστημα δεν υπάρχει η τεχνική αντεξέταση μαρτύρων από τους δικηγόρους όπως συναντάται στο αγγλοσαξωνικό δίκαιο, το οποίο στηρίχθηκε αντίθετα στη διαλεκτική μέθοδο και στον επαγωγικό συλλογισμό του Σωκράτη και του Αριστοτέλη. Και καταλήγει: «*θα πρέπει να κάμνουμε χρήση της γνώσης και της τέχνης των προγόνων μας, που τελικά αποδείχτηκε ότι τα 2500 χρόνια που πέρασαν όχι μόνο δεν την διάψευσαν αλλά και δεν πρόσθεσαν σχεδόν τίποτε στα επιτεύγματά τους*». Το βιβλίο εκδόθηκε και σε αγγλική παραλλαγή το 2013 στο New Jersey με ανάλυση της τεχνικής δύο Άγγλων και δύο Αμερικανών, των Edward William Cox, William Ballantine, David Paul Brown και Henry Hardwicke.

Επιμελήθηκε επίσης του τόμου Περιουσιακές Σχέσεις Συζύγων και Συμβίων & Ποικίλα Νομικά Θέματα το 2010, στον οποίο περιλαμβάνεται και μια τολμηρή κριτική της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου για τη διασύνδεση των καταπιστευμάτων με τα δικαιώματα που πηγάζουν από περιουσιακές σχέσεις των συζύγων. Μαζί με

τον Χρίστο Γεωργιάδη δημοσίευσε ένα τόμο με τίτλο Partial Compulsory Acquisition and Urban Environment το 1995, ενώ συνέγραψε πληθώρα άρθρων κυρίως επί θεμάτων οικογενειακού δικαίου, διαμεσολάβησης, θρησκευτικής ελευθερίας, ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, δικαίου ανηλίκων, ποινικού δικαίου και δικαίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Υπήρξε επίσης εκδότης της σειράς "Studia Juris Cyprii", στην οποία εκδόθηκαν και έργα διάφορων Κύπριων συγγραφέων, εκτός από δικά του.

Πέραν από το συγγραφικό του έργο, ξεχωρίζει φυσικά η σφραγίδα που έθεσε στη διαμόρφωση του κυπριακού οικογενειακού δικαίου ως δικαστής. Πρώτευσε στις εξετάσεις για εισδοχή στο επάγγελμα του δικηγόρου λαμβάνοντας μ.ο. 96/100, διετέλεσε πρόεδρος των ασκούμενων δικηγόρων και εν συνεχεία δικηγόρησε για πέντε χρόνια στη Λευκωσία. Διορίστηκε τον Ιούνιο του 1990 δικαστής του νεοϊδρυθέντος τότε Οικογενειακού Δικαστηρίου και διετέλεσε δικαστής σε όλες τις επαρχίες της Κύπρου, ενώ από το 1999 διορίστηκε ως Πρόεδρος του Οικογενειακού Δικαστηρίου και πάλι διατελώντας κατά καιρούς Πρόεδρος σε όλα τις επαρχίες της Κύπρου. Το οικογενειακό δικαστήριο προϋποθέτει ικανότητα του δικαστή να επιδιώκει την συμφιλίωση των διαδίκων στο βαθμό που είναι δυνατό, ιδιαίτερα προς το συμφέρον των τέκνων όπου αυτά υπάρχουν και ο Σεργίδης απέδειξε κατά την 25ετή θητεία του στο νεοσύστατο οικογενειακό δικαστήριο ότι ξεχώριζε ως δικαστής. Οι αποφάσεις του εξακολουθούν να ξεχωρίζουν: τεκμηριωμένες, λεπτομερείς, τολμηρές, χωρίς να διστάζει να εγείρει και αυτεπάγγελτα ζητήματα όπως αναφορικά με τη δικαιοδοσία των δικαστηρίων και τα προβλήματα της νομοθεσίας.

Τον Μάιο του 2000 διορίστηκε επίσης ως ο Κύπριος δικαστής – σύνδεσμος στο Διεθνές Δίκτυο της Χάγης για τη διεθνή προστασία των ανηλίκων σύμφωνα με τη Σύμβαση της Χάγης του 1980, θέση στην οποία υπηρέτησε για περίπου 15 χρόνια. Το 2006 διορίστηκε επίσης ως Κύπριος δικαστής- σύνδεσμος στο Ευρωπαϊκό Δίκτυο για Αστικές και Εμπορικές Υποθέσεις θέση στην οποία υπηρέτησε για σχεδόν μια δεκαετία. Το 2013 διορίστηκε επίσης ως Κύπριος δικαστής σύνδεσμος για θέματα ασύλου στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο. Από το 2009 εκλέχθηκε ως μέλος του Διεθνούς Συνδέσμου Δικαστών Οικογενειακού Δικαίου, ενώ διορίστηκε ως εμπειρογνώμονας της Κυπριακής Δημοκρατίας σε σχέση με

ευρωπαϊκούς κανονισμούς που αφορούσαν στο οικογενειακό δίκαιο επί κυπριακής προεδρίας της ΕΕ.

Υπήρξε επίσης ένας από τους πρώτους Κύπριους που δίδαξαν σε κολεγιακό ή επαγγελματικό επίπεδο φοιτητές νομικής και ασκούμενους δικηγόρους. Το 1986-1990 δίδασκε και ήταν Πρόεδρος του Τμήματος Νομικής του Philips College. Διετέλεσε για πέντε χρόνια από το 1985-1990 Γραμματέας του Κυπριακού Συμβουλίου Νομικής Εκπαίδευσης, του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου, το οποίο διοργάνωνε νομικά μαθήματα, καθώς και ένα πρωτοποριακό για την εποχή του πρόγραμμα Αγγλοκυπριακών σπουδών σε μεταπτυχιακό επίπεδο, σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο του Leicester. Από το 1999 ως το 2004 ήταν ξανά εκπαιδευτής στο οικογενειακό δίκαιο στα μαθήματα του Νομικού Συμβουλίου για τους ασκούμενους δικηγόρους και εξεταστής του νομικού συμβουλίου όταν το οικογενειακό δίκαιο εισήχθη το 2000 για πρώτη φορά ως εξεταζόμενο μάθημα. Από το 2009-2012 δίδαξε επίσης οικογενειακό δίκαιο και κληρονομικό δίκαιο στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, ενώ δίδαξε και για ένα εξάμηνο στο Πανεπιστήμιο Φρέντερικ ως επισκέπτης ανθρώπινα δικαιώματα και ελληνικό οικογενειακό δίκαιο. Έδωσε πολυάριθμες διαλέξεις ως επισκέπτης ομιλητής, πολλές φορές και στο δικό μας πανεπιστήμιο, το Πανεπιστήμιο Λευκωσίας, ενώ υπήρξε και εμπειρογνώμονας για σκοπούς διδασκαλίας του Ευρωπαϊκού Οικογενειακού Δικαίου στην Academy of European Law.

Συμμετείχε επίσης σε νομοπαραγωγική διαδικασία ως μέλος επιτροπών αναφορικά με θέματα οικογενειακού δικαίου, κυρωτικούς νόμους ιδιαίτερα ως προς τα δικαιώματα των παιδιών, την εισαγωγή της διαμεσολάβησης, αλλά και αναφορικά με την τροποποίηση του ποινικού κώδικα, ειδικά ως προς το θέμα των γενικών υπερασπίσεων, ενώ αντιπροσώπευσε και την Κυπριακή Δημοκρατία στην ΕΕ αναφορικά με Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς στο πεδίο του οικογενειακού και του κληρονομικού δικαίου. Υπήρξε για πέντε χρόνια μέλος της Επιστημονικής Επιτροπής της Επιθεώρησης Κυπριακού και Ευρωπαϊκού Δικαίου που εκδιδόταν από το Τμήμα Νομικής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας, Αντιπρόεδρος του Συνδέσμου του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών στην Κύπρο, μέλος της Επιτροπής Αποκατάστασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Κύπρο, ενώ συμμετείχε και σε πολλές κοινωνικές ή φιланθρωπικές δραστηριότητες, περιλαμβανομένης της ανέγερσης εκκλησίας στην

Τανζανία στο όνομα του Αγίου Αρσενίου και την διάνοιξη πηγαδιού στο Καμερούν που να εξυπηρετεί τις ανάγκες της τοπικής κοινότητας.

Στις 18 Απριλίου 2016 διορίστηκε δικαστής της Κυπριακής Δημοκρατίας στο ΕΔΑΔ, ο πέμπτος χρονολογικά μετά τους Μεχμέτ Ζεκιά, Ανδρέα Λοΐζου, Λουκή Λουκαΐδη, Γιώργο Νικολάου. Η αναγνώριση της οποίας τυγχάνει από τους συναδέλφους του επιβεβαιώθηκε προσφάτως με την εκλογή του ως Αντιπροέδρου του Τρίτου Τμήματος στις 7 Μαΐου 2019. Ιδιαίτερη μνεία αξίζει να γίνει στη *Güzelyurtlu and others v. Cyprus and Turkey*, προσφυγή 36925/07. Το Τρίτο Τμήμα του Δικαστηρίου αποδέχθηκε ότι υπήρξε παράβαση της ΕΣΔΑ λόγω της αποτυχίας της Τουρκίας ως έχουσας τον αποτελεσματικό έλεγχο επί των κατεχομένων εδαφών να διεξάγει αποτελεσματική έρευνα για τη δολοφονία των συγγενών των αιτητών. Κατά πλειοψηφία όμως θεωρήθηκε ότι υπήρξε παράβαση της ΕΣΔΑ και του άρθρου 2 αυτής και από την Κυπριακή Δημοκρατία λόγω της μη αποτελεσματικής της συνεργασίας με τις αρχές των κατεχομένων ώστε να διερευνηθεί η υπόθεση. Ο Σεργίδης είχε δώσει χωριστή απόφαση μειοψηφίας στην απόφαση του Τμήματος, θεωρώντας ότι δεν υπήρχε ευθύνη της Κυπριακής Δημοκρατίας στη συγκεκριμένη υπόθεση.

Η Κυπριακή Δημοκρατία εφесίβαλε την απόφαση ενώπιον της Διευρυμένης Σύνοψης του ΕΔΑΔ. Η Διευρυμένη Σύνοψη ανέτρεψε την απόφαση του Τμήματος και αποδέχθηκε με ευρεία πλειοψηφία ότι δεν υπήρξε παραβίαση των υποχρεώσεων της Κυπριακής Δημοκρατίας δυνάμει της ΕΣΔΑ. Ο Σεργίδης, στην πλειοψηφία πλέον, τόνισε ότι συμφωνεί με την κατάληξη της πλειοψηφίας ότι η ευθύνη ανήκε στην Τουρκία και όχι στην Κύπρο, πρόσθεσε όμως περαιτέρω ότι η Τουρκία κακόπιστα δεν ήταν διατεθειμένη να συνεργαστεί με την Κύπρο και ότι η Κυπριακή Δημοκρατία δεν ήταν υποχρεωμένη να διαβιβάσει το μαρτυρικό υλικό που είχε συλλέξει στις αρχές της «ΤΔΒΚ» ώστε αυτές να διεξάγουν τη δικαστική διαδικασία, από την στιγμή που δεν αναγνωρίζει την «ΤΔΒΚ». Το γεγονός ότι η νομολογία του ΕΔΑΔ αποδέχεται σε ορισμένες περιπτώσεις ότι τα δικαστήρια της «ΤΔΒΚ» έχουν περιορισμένης φύσεως δικαιοδοσία σε σχέση με πράξεις που λαμβάνουν χώρα στο έδαφος της κυπριακής επικράτειας που βρίσκεται υπό τον αποτελεσματικό έλεγχο της Τουρκίας, με σκοπό να μην υπάρχει κενό ως προς την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων προσώπων, δεν μπορούσε να

διευρυνθεί σε υποθέσεις όπως αυτή, στην οποία οι παράνομες πράξεις, οι φόντοι, έλαβαν χώρα στην περιοχή που δεν βρίσκεται υπό τον αποτελεσματικό έλεγχο της Τουρκίας.

Με τα πιο πάνω προσπάθησα να αποδώσω, όσο πιο συνοπτικά μπορούσα, τους λόγους για τους οποίους είναι τιμή μας να απονέμουμε στον Γιώργο Σεργίδη το πρώτο μας επίτιμο διδακτορικό νομικής, το οποίο είναι και το πρώτο επίτιμο διδακτορικό που λαμβάνει ο ίδιος.